

Životopis Karla Jungvirtha

Karel Jungvirth je klatovský bojovník za svobodu a demokracii. Narodil se 12. 3. 1963 v Plzni. Žil ve Stodu a poté se přestěhoval do Malechova.

Vyrůstal v rozvedené rodině, rodiče se rozvedli když mu byli čtyři roky. V této době také onemocněl astmatem. Každý rok trávil 2–3 měsíce na Slovensku v lázních. Tyto pobyty ho naučili se o sebe postarat.

Chodil do Základní školy Komenského ve Stodu a poté na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Plzni.

Po škole nastoupil do firmy Tesla Nýřany. Zde dělal 1,5 roku elektrikáře. Poté pracoval v Liazu Holýšov jako projektant. Jeho poslední angažmá v nějaké firmě bylo v ZČE v Klatovech, kde zůstal až do revoluce.

Doma u Jungvirthů se o politice prakticky nemluvalo, ale Karel cítil, že mu chybí svoboda. Ve svých dvaceti letech se začal vymezovat proti režimu a dávat to najevo.

Nechtěl kolaborovat s režimem, který je postavený na přetvářce a lži. Účastnil se demonstrací v Praze. Říká, že bylo zajímavé zažít, když do vás perou vodním dělem, nebo vás řežou obuškem. Kvůli jeho aktivitám se o něho začala zajímat STB. Nejednou si pro něj přišli do práce, aby nemohl na demonstrace.

Po ostrém zásahu VB proti studentům na Národní třídě vycítil s kamarády příležitost jak něco změnit a začali pořádat demonstrace i v Klatovech. Zanedlouho bylo náměstí plné demonstrantů a Karel se stal jednou z hlavních tváří revoluce v Klatovech.

Po Sametové revoluci vedl různá jednání s bývalými komunistickými představiteli. Pomáhal stanovit OF v Klatovech. Své pozice se chtěl rychle zbavit.

Mezi prvními si zřídil živnostenský list a s kamarádem začal budovat dnes dobře známou tiskárnu Dragon Press. Po 4 letech si uvědomil, že nechtěl být zaměstnancem žádné továrny a najednou jednu vlastní, což je podle jeho slov ještě horší. Rozhodl se proto svůj podíl prodat. Za utržené peníze koupil polorozpadlý objekt nedaleko Arciděkanského kostela v Klatovech a zřídil zde jednu z prvních čajoven v republice, která funguje dodnes. S občanským sdružením Otisk zvelebují Bolfánek u Chudenic.

Takzvané devadesátky, si také nezapomněl užít. Hned po otevření hranic se vydal na západ, aby jak říká „nasál tu svobodu“. Kromě svobody ho čekalo i dříve nemyslitelné, třeba ve Švýcarsku poprvé v životě viděl park narkomanů. Z cesty do západního světa si přivezl názor, že lidé na západě mají sice všechno, ale na východě jsou lidé přívětivější a Česko mělo možná velkou příležitost vzít si z obojího to lepší.